

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 18

เชษฐ้ออกจากบ้านไปแล้วเมื่อคณะของมนตรีมาถึงในวันรุ่งขึ้น พวกเขาหักทนายถามไถ่อาการของสายชลก่อนที่อัญชลีจะชวนยอดขับรถนำไปหาเชษฐ์ โดยที่มนตรีขอร้งอยู่ที่บ้าน

“คุณวิบูลย์อยากจะดูที่อีกครั้ง” เขาบอกสายชล “เมื่อวานนี้ตอนเราอยู่ที่น้ำตก เขาเดินสำรวจกันไปไกลเที่ยวจะ ได้ยินพูดว่าพอใจมาก เขาคงตกลงใจจะขอซื้อที่ดินบริเวณเชิงเขาทั้งหมด”

“หรือคะ ชลแปลกใจจึงว่าสวยตรงไหน เห็นแต่เนินดินตะปุ่มตะป่ำกับต้นไม้รกๆ”

“มันไม่ใช่แค่นั้นนะจะ ชลรู้หรือเปล่าว่าเมื่อวานนี้ตอนจะกลับเขาขับรถวนไปดูอีกครั้ง แต่ไปทางอีกด้านหนึ่ง แต่ว่าพื้นที่ติดต่อกันเขามองเห็นจากข้างบนก็เลยย้อนไปดู”

“แล้วมีอะไรน่าสนใจล่ะคะ”

“ชลอาจจะไม่สนใจเช่นเดียวกับคุณเชษฐ์ เพราะที่บริเวณนั้นถูกทิ้งไว้เป็นป่ารก แต่วามันเป็นแนวเนินกว้างขวางทีเดียว นั่นแหละเหมาะจะทำบ้านพักตากอากาศ ทำโรงแรม สถานที่พักผ่อนท่องเที่ยว ทิวทัศน์บริเวณนั้นสวยมากนะจะ มีภูเขาล้อมอยู่ถึงสองด้าน แล้วก็อยู่ใกล้ถนนใหญ่ด้วย ทำทางไม่กี่กิโลก็เชื่อมถึงกันแล้ว”

สายชลพยักหน้ารับรู้ มนตรีกลับพูดอย่างเคร่งครัด

“ถ้าเขาจะขอซื้อ ชลอย่าเพิ่งตกลงขายนะจะ เพราะถ้าขายก็ได้เงินไม่เท่าไร แต่ถ้าลงมือทำเอง มันอาจเป็นแหล่งเงินแหล่งทอง ให้เก็บดอกผลได้ตลอดไป คิดดูซีจ๊ะ อีกหน่อยแถบนี้จะกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว เรามีทรัพยากรอยู่ในมือ จะขายให้คนอื่นทำไม”

“แต่พวกเราไม่เคยสนใจงานทางด้านนี้เลยนี่คะ พี่เชษฐ์เป็นแต่ทำไร่ เลี้ยงปศุสัตว์ ปลูกผักผลไม้”

“ก็ชลยังงี้ละจะ หันมาเป็นนักลงทุนบ้างเป็นยังไง เราช่วยกันทำได้อยู่แล้ว ผมจะให้พรรคพวกโปรโมทให้”

สายชลส่ายหน้า “เอ...ไม่รู้ซีคะ”

“อย่าเพิ่งปฏิเสธ...รับไว้พิจารณาหน่อยนะ...นะจะ” เขาพูดอย่างเอาใจ “ตอนนี้ผมขอกลับไปศึกษาดูก่อน ไม่รู้ว่าจะต้องลงทุนเท่าไรกว่าจะเนรมิตให้เป็นความจริงขึ้นมาได้ ถ้าจะมีรายได้สูงพอที่จะถอนทุนคืนได้ในระยะเวลาไม่นานเราก็น่าจะทำ”

เธอไม่มีโอกาสจะพูด นี่แหละคือมนตรี ซึ่งจะต้องเป็นผู้นำ เป็นผู้ตัดสินใจโดยไม่สนใจความคิดเห็นของใคร โดยเฉพาะเมื่อคนคนนั้นคือคนที่เขาคิดว่าเป็นของเขา

เมื่อก่อนสายชลเคยพยายามคล้อยตาม แต่ว่าเดี๋ยวนี้แตกต่าง

“ผมจะกลับไปคุยกับพรรคพวกดูว่าโครงการนี้จะเป็นไปได้แค่ไหน แต่ว่าชลอย่าบอกคุณวิบูลย์นะจะว่าผมพูดอย่างนี้ประเดี๋ยวเขาจะเคืองเอา”

“คะ” เธอรับคำท้งๆ ที่รู้สึกอ่อนใจ

เพราะคาดว่าคณะพรรคคงจะใช้เวลากับเชษฐ์อีกนาน สายชลจึงขับรถพามนตรีตระเวนดูรอบๆ บริเวณ ผ่านกลุ่มหนุ่มสาวโดยมองเห็นกันอยู่ในระยะไกล แต่ว่าไม่ได้แวะเข้าไปหา สายชลรู้สึกไม่สะดวกใจ หากจะถูกใครจ้องมอง ไม่ว่าจะเชษฐ์หรือยอดซึ่งกำลังนำทาง

เธอพามนตรีผ่านไปหยุดพักอยู่ที่ตอมหนึ่งของลำธาร
“ความจริงที่นี้มีเสน่ห์อย่างที่ชลพูดจริงๆ”

มนตรีพูดพลางมองไปรอบๆ เงามต้นไม้ใหญ่ร่มครึ้ม สายน้ำใสไหลนิ่ง จากที่นี้ไกลออกไปจนถึงเทือกภูเขาสีเขียวอมเทาซึ่งหมอบนึ่งอยู่อย่างสงบเงียบ พืชผลกำลังเจริญเติบโต โยนยอดอ่อนไหวตามกระแสลม เป็นบรรยากาศที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งคนกรุงไม่มีโอกาสได้พบพานมากนัก

“สวย สงบเงียบ ร่มรื่นดี ผมซ้กจะตั้งใจที่นี่แล้วละ”

“หรือคะ ดิใจ... แต่ถ้าจะต้องอยู่จริงๆ ก็อยู่ไม่ได้ใช่ไหม”

“ทำไมถึงคิดว่าผมจะอยู่ไม่ได้ล่ะจ๊ะ”

“เพราะว่าที่นี่ไม่มีอะไร... นอกจากความสวย สงบ ร่มรื่นแล้วก็มีแต่งานหนัก บางครั้งพืชผลเสียหาย สัตว์ล้มตาย บ้างก็ขายไม่ได้ บางทีก็ราคาตก ผลที่ได้ไม่คุ้มกับแรงกายแรงใจและเงินทุนที่ทุ่มลงไป ที่นี่ไม่มีความสะดวกสบาย ไม่มีเพื่อน ๆ ไม่มีสังคมเจตฉายหรูหรา ไม่มีสถานพักผ่อนบันเทิงใจ ไม่มีอะไรที่คุณমনชอบสักอย่าง”

เขาถามเธอว่า

“แล้วชลอยากจะอยู่หรือว่าไป”

สายชลหนึ่งสำรวจจิตใจตัวเอง เธอเคยสับสนจนคิดจะกลับไปอยู่กรุงเทพฯ แต่เวลานั้นก็กลับตอบไม่ได้

“ไม่ทราบซีคะ”

เขาพาดแขนโอบบ่าเธอ พูดอย่างอ่อนโยน

“ผมรู้ว่าชลยังอยากจะอยู่ ผมจะไม่บังคับใจ แต่ถ้าอยากกลับกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ก็บอก ผมจะมารับ”

เธอพูดเสียงอ่อน “ชลไปเองก็ได้ ไม่ต้องรบกวนคุณมน”

“พูดอย่างไรอย่างนั้นครับ ก็เราเป็นใครกันล่ะ” เสียงพูดตัดพ้อ “และถึงชลจะยังไม่กลับไปก็ไม่ใช่เป็นไร ผมจะมาเอง จะมาให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้”

สายชลกลับไม่ได้รู้สึกยินดีที่ได้ยิน

“จะได้หรือคะ ที่นี่ห่างจากกรุงเทพฯ มาก”

“ห่างแค่นี้ก็มาได้ เอาอย่างนี้ ผมจะมาวันเสาร์หน้า และจะพยายามมาทุกสุดสัปดาห์”

เธออดใจอ่อนไม่ได้ พูดอย่างเกรงอกเกรงใจ

“อย่าเลยคะ ขับรถตั้งครึ่งวัน คุณมนต้องทำงาน พอดีเหนื่อยแยะ”

“เหนื่อยก็ทนได้ จนกว่าชลจะกลับไปอยู่กรุงเทพฯ ด้วยเหมือนเดิม”

ปีกอ้ออีกคันหนึ่งแล่นเข้ามาในทิศทาง อีกครู่หนึ่งมันก็จอดลงข้างรถที่เธอขับมา ร่างสูงหนาที่เปิดประตูก้าวลงมาทำให้มนตรีสีหน้าเหนื่อยหน่ายถอนใจแรง

“ผมคงจะเคยทำเวรทำกรรมไว้กับนายคนนี้ รู้สึกว่าคอยตามขัดตามขวางก่อกวนให้อึดอัดใจอยู่เรื่อย”

สายชลเดินเข้าไปหา ถามเสียงอ่อน

“พวกนั้นกลับกันมาแล้วหรือยอด”

“เปล่าครับ เขายังอยู่กับคุณเชษฐีในไร่”

เธอแปลกใจ “อ้าว ึ้นยอดมาทำไม หรือใครให้มาตาม”

“เปล่าครับ” คำตอบเป็นแบบเดิม

สายชลเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ กำลังจะถาม เขาก็พูดขึ้นก่อนว่า

“คุณเชษฐีให้ผมมา”

เธอยิ่งงุนงงหนักขึ้น “พี่เชษฐีให้มาหรือ ให้มาทำไม”

“ผมก็ไม่ทราบ”

“พีเชษฐ์บอกให้ยอดคอยตามดูฉันอย่างนั้นหรือ... อะไรของเขากันนะ”

มนตรีมีสีหน้าขุ่นเคือง “เขาไม่ไว้ใจผมกระมัง”

“งั้นเขาก็ไม่ไว้ใจฉันด้วย” เธอนึกโกรธพี่ชายอยู่คราครั้นที่ทำให้เธอรู้สึกขายหน้า เธอหันกลับไปหายอด “ยอดกลับไปได้แล้ว”

ฝ่ายนั้นไม่ขยับเขยื้อน

สายชลรู้สึกทั้งโกรธและน้อยใจ

“ฉันไม่ใช่เด็ก ๆ นะ ฉันไม่ต้องการอยู่ในความควบคุมของใครกลับไปและบอกพีเชษฐ์ว่าฉันพูดอย่างนี้”

เขามองเธออย่างเคร่งขรึมก่อนจะเปิดประตูขึ้นรถแล้วขับออกไป สายชลมองตาม โกรธเชษฐ์ ที่ไม่ไว้ใจเธอกับมนตรีถึงกับให้คนคอยตาม แล้วคนคนนั้นก็เฝ้าดูมาเป็นยอด

“รู้สึกว่ามีพี่ชายของชลจะหวงน้องสาวเหลือเกินนะ” มंत्रीประชด “ถ้าเขาทำได้ คงจะตามมาเองแล้วละ”

สายชลยืนนิ่งเคือง ๆ

“เขาไม่ใช่พี่แท้ ๆ ของชลไม่ใช่หรือ”

เอาอีกแล้ว คำพูดแบบนี้ แบบที่อัญชลีเคยพูด

“คุณบอกว่าเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่”

“เขาเป็นพี่ชายของพี่ไม”

“พี่แท้ ๆ”

“คะ แต่ว่าคนละแม่ เขาเป็นลูกติดของสามีป่า”

มนตรีเลิกคิ้ว “งั้นก็ไม่ได้เกี่ยวพันกับชลโดยตรงซี”

“แต่เขาเลี้ยงชลมา เขาเป็นพี่ชายคะ” สายชลเสียงสั่น เกิดความรู้สึกไม่มั่นคงขึ้นมา อัญชลีเคยยึดเยียดความรู้สึกที่ไม่ดีให้เธอเกี่ยวกับเรื่องนี้ และคราวนี้ก็มนตรีอีกคน

“เขาไม่ได้เป็นอย่างอื่นนอกจากพี่ชาย”

“นั่นเป็นความคิดของชล แต่ว่าเขาคิดด้วยหรือเปล่า” มंत्रीถาม “คุณไม่เห็นสายตาที่เขามองคุณรี แล้วก็สายตาที่เขามองคนอื่นอย่างชัดขวางหวาดระแวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผม มันไม่ใช่แบบของพี่ชายเลยนะ ชลไม่คิดบ้างหรือว่าเขาอาจจะคิดนอกกลุ่มนอกรทาง”

“ไม่คะ คุณমন เป็นไปไม่ได้” เสียงเธอห้วนพูดตัดบทในทันที ดวงตาเกิดประกายขุ่นเคืองใจ “คุณอย่าพูดเหลวไหล ไม่อย่างนั้นชลจะโกรธ”

มนตรีนิ่ง แล้วก็ถอนใจ

“เอาละ ผมจะไม่พูดอีก แต่สัญญากับผมอย่างหนึ่งได้ไหม อย่างว่าไว้ใจเชษฐ์ให้มากเกินไป”

“ไม่มีอะไรที่ชลจะไว้ใจเขาไม่ได้ เขาเป็นพี่ชายของชล” เธอเถียง ดี๊ดิ่ง หงุดหงิดและขุ่นเคือง

มนตรีถอนใจอีกครั้ง

“ผมเพียงแต่ขอร้อง ถ้าชลคิดว่าไร้สาระ ก็ลืมมันเสียเถอะ”

สายชลนิ่ง ไร้สาระทั้งนั้น

ทว่าตะกอนบาง ๆ ที่เคยค้างค้ำอยู่ในส่วนลึกกลับถูกก่อกวนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง.....